

Arrest

**nr. 42 945 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2009 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 oktober 2010 een aanvraag in bij de Belgische ambassade in Bangkok om een visum kort verblijf te verkrijgen.

1.2. Op 9 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van het visum kort verblijf. Verzoekster werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG Andere

-> Betrokkene biedt onvoldoende garantie op terugkeer gezien zij geen bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen in Thailand (zonder officieel beroep), het reisdoel onduidelijk is en de gevraagde duur (90 dagen) bovendien overdreven lang is voor een eerste bezoek. Reisdoel en band met de garant zijn onduidelijk; de garant is 54 jaar ouder dan betrokkene en de precieze band tussen hen is niet duidelijk. Bovendien is er in het dossier sprake van het feit dat aanvraagster gezelschap, steun en verzorging zou geven aan de garant; dit kan niet worden beschouwd als een gewoon bezoek en doet ook vermoeden dat mogelijk een langer verblijf in België wordt beoogd. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster een schending op van artikel 15 van de “uitvoerings-overeenkomst van de Schengenakkoorden”, van artikel 5 van de “Verordening 562/52006/EG”, van de artikelen 3bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

“DOORDAT verweerder het visum kort verblijf aan verzoekster heeft geweigerd om reden dat verzoekster onvoldoende garantie op terugkeer zou hebben geboden en geen bewijs zou hebben geleverd van voldoende bestaansmiddelen in Thailand: haar reisdoel onduidelijk zou zijn en de gevraagde duur (90 dagen) overdreven lang zou zijn voor een eerste bezoek.

TERWIJL verzoekster wel degelijk voldoende bestaansmiddelen heeft aangetoond en bovendien een ‘verbinténis tot tenlasteneming’ had voorgelegd en tenslotte n.a.v. haar aanvraag haar reisdoel wel degelijk had toegelicht.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering:

(...)

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de afgifte van een visum kort verblijf aan verzoekster te weigeren op grond van het feit dat verzoekster onvoldoende bestaansmiddelen zou hebben aangetoond haar reisdoel onduidelijk zou zijn en de gevraagde duur (90 dagen) overdreven lang zou zijn, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich bevinden in het administratief dossier van verzoekster, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

De bestreden beslissing houdt een flagrante schending in van de FORMELE MOTIVERINGSPLICHT zoals bepaald in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 15 van de Overeenkomst van Schengen van 19 juni 1990 ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst) en artikel 5 van Verordening 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore).

Artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst voorziet dat dient voldaan te zijn aan de in artikel 5 van deze Overeenkomst gestelde voorwaarden opdat kan worden overgegaan tot de afgifte van het visum.

Artikel 5 van de Schengenuitvoerings-overeenkomst, dat ondertussen werd opgenomen in artikel 5 van de Schengengrenscore, bepaalt in punt c) het volgende:

“(…) Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden: (...) c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven: (...)”

Het is duidelijk dat in de bestreden beslissing geen (minstens onvoldoende) gewag wordt gemaakt van de concrete feiten waarop de motivering steunt.

De motivering is uitermate vaag.

Verzoekster is zich ervan bewust dat de bevoegde minister bij de beoordeling van een visumaanvraag kort verblijf over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Discretionaire” bevoegdheid mag evenwel geen synoniem zijn van willekeurig optreden.

Voor de wettige uitoefening van de beoordelingsvrijheid is onder meer vereist dat zij is voorafgegaan door, en steunt op, een genoegzame afweging van de betrokken gegevens en van de relevante belangen die door de te nemen beslissing geraakt zullen worden.

De motivering van een beslissing moet, om afdoende te zijn, van die afweging doen blijken (cfr. Rvst. 4 juli 2003. nr 121.316).

Ten eerste stelt verweerder lapidair dat het reisdoel onduidelijk zou zijn en de gevraagde duur (90 dagen) overdreven lang zou zijn voor een eerste bezoek.

Een dergelijke motivering kan onmogelijk als afdoende worden beschouwd.

Zoals voormeld. dient een discretionaire beslissing, wil zij afdoende gemotiveerd zijn, uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden.

Dit is in casu manifest niet het geval aangezien geenszins wordt aangeduid hoe lang een “eerste bezoek in België” dan el hoogstens zou mogen duren volgens verweerder.

Bedraagt dit “1 dag”, “1 week”, “1 maand”?

Indien er een reglementaire restrictie bestaat inzake de verblijfsduur voor personen die vanuit een derde land een eerste keer een bezoek brengen aan een Belgische onderdaan in België, dan dient verweerder in de motivering van de bestreden beslissing minstens het toepasselijke wetsartikel dienaangaande aan te halen.

Idem voor wat betreft het “reisdoel”.

In het schrijven dd. 28/10/2009 van de heer (“A.C. (...), garant van verzoekster, gericht aan de Belgische Ambassade te Bangkok, wordt toegelicht wat het exacte reisdoel voor verzoekster is. (Stuk 4)

De Heer C.A., heeft de voorbije jaren meerdere keren naar Thailand gereisd.

Verzoekster en dhr. C. hebben elkaar op die manier leren kennen en daarbij een hechte vriendschap opgebouwd.

In voormeld schrijven dd. 28/10/2009 wordt het volgende uiteengezet:

“Bij deze nodig ik mejuffrouw B.D. uit voor een verblijf voor een periode van 90 dagen op mijn adres. (...).

Mijn telefoonnummers zijn (...) (vast toestel) en (...) (GSM)

Ik ben 75 jaar, getroffen door een nietsontziende ziekte (kanker).

Ik heb nu de keuze ofwel ga ik naar een serviceflat, ofwel vraag ik iemand in huis voor gezelschap en steun.

Momenteel is mijn ziekte evenwel erg verbeterd.

Als mijn gezondheid het toelaat wil ik zeker nog veel reizen met mijn gezelschap, zoals in het verleden.

Uiteraard zal ik goed voorzien in haar onderhoud en stel ik me voor haar 100% borg tijdens haar verblijf bij mij.

Het is mijn intentie ervoor te zorgen dat ze na mijn dood een normaal en comfortabel leven zal kunnen leiden.”

Niet alleen wordt in de bestreden beslissing ten onrechte met geen woord gerept over het schrijven dd. 28/10/2009 van de garant van verzoekster (hetgeen een schending van de motiveringsplicht inhoudt) maar bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing toegelicht welke inlichtingen een omschrijving van een reisdoel zou moeten bevatten.

Aangezien in de bestreden beslissing nergens exact wordt gepreciseerd waarom de reeds gegeven omschrijving van het reisdoel onduidelijk zou zijn en evenmin wordt toegelicht waarom de gevraagde duur van 90 dagen voor een eerste bezoek ‘overdreven lang’ zou zijn, houdt de bestreden beslissing een flagrante schending in van de formele motiveringsplicht.

Ten tweede beperkt verweerder er zich toe te stellen dat de garant 54 jaar ouder is dan verzoekster en dat het geven van ‘gezelschap, steun en verzorging’ door verzoekster aan haar garant tijdens haar bezoek in België, niet zou kunnen aanzien worden als een ‘gewoon bezoek’.

Daargelaten de vraag of dit wettige motieven zijn (zie hierna), wordt in de bestreden beslissing nergens gepreciseerd waarom een leeftijdsverschil tussen verzoekster en haar garant een hindernis zou zijn voor een bezoek aan België.

Evenmin wordt in de bestreden beslissing toegelicht waarom verzoekster tijdens de duur van haar ‘bezoek in België, geen gezelschap, steun én verzorging zou mogen geven aan haar beste vriend en garant de heer C.A.

Het is overduidelijk dat de formele motiveringsplicht op ernstige wijze wordt geschonden.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing..

In casu geeft de bestreden beslissing niet duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Hierdoor is verzoekster niet geheel in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de motivering in de bestreden beslissing is genomen."

2.2. In haar repliekmemorie herhaalt verzoekster haar betoog ter ondersteuning van het eerste middel uit het inleidend verzoekschrift.

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 15 van de Overeenkomst van Schengen van 19 juni 1990 ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst), van artikel 5 van Verordening 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) en van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet aangezien verzoekster in haar betoog uiteenzet hoe zij de formele motiveringsplicht geschonden acht doch nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij de voormelde verdragsbepalingen en wetsbepaling geschonden acht.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.5. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en artikel 5 van de Schengengrenscodex en naar de feitelijke overwegingen die de bestreden beslissing schragen.

2.6. Volgens verzoekster ontbreekt in de motivering van de bestreden beslissing een aanduiding hoe lang een eerste bezoek in België hoogstens zou mogen duren, een toelichting omtrent de inlichtingen die de omschrijving van een reisdoel moet bevatten, een uitleg waarom een leeftijdsverschil tussen verzoekster en haar garant een hindernis vormt voor een bezoek aan België en een toelichting waarom verzoekster tijdens de duur van haar bezoek in België geen gezelschap, steun en verzorging zou mogen geven aan haar beste vriend en garant, de heer C.A. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" dient te vermelden of "algemene uitleg" dient te verstrekken aangaande de voorwaarden waaronder een visum wel kan verstrekt worden.

2.7. Verzoekster stelt dat verwerende partij lapidair stelt dat het reisdoel onduidelijk zou zijn en de gevraagde duur (90 dagen) overdreven lang zou zijn voor een eerste bezoek en dat een dergelijke motivering onmogelijk als afdoende kan worden beschouwd. Met haar kritiek gaat verzoekster eraan voorbij dat het onduidelijk reisdoel verder wordt gespecificeerd in de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Reisdoel en band met de garant zijn onduidelijk; de garant is 54 jaar ouder dan betrokkene en de precieze band tussen hen is niet duidelijk. Bovendien is er in het dossier sprake van het feit dat aanvraagster gezelschap, steun en verzorging zou geven aan de garant; dit kan niet worden beschouwd als een gewoon bezoek en doet ook vermoeden dat mogelijk een langer verblijf in België wordt beoogd."* Verder dienen de overwegingen van de bestreden beslissing samen gelezen te worden in het licht van het soort visum dat aangevraagd wordt, namelijk een visum met het oog op het doorbrengen van een kort verblijf in België.

2.8. Verzoekster stelt dat met geen woord gerept wordt over een schrijven van 28 oktober 2009 van haar garant, de heer C.A., maar hiermee gaat verzoekster voorbij aan het feit dat de bestreden

beslissing een motivering dient te bevatten aangaande het aangevraagde visum en niet aangaande een schrijven dat de visumaanvraag ondersteunt. Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met het gestelde in het bovenvermeld schrijven aangezien hierin gesteld wordt dat de heer C.A. iemand in huis wil voor gezelschap, steun en verzorging en de bestreden beslissing stelt: *“Bovendien is er in het dossier sprake van het feit dat aanvrager gezelschap, steun en verzorging zou geven aan de garant; dit kan niet worden beschouwd als een gewoon bezoek en doet ook vermoeden dat mogelijk een langer verblijf in België wordt beoogd.”*

2.9. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekster in een tweede middel de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht. Door het leveren van inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing toont verzoekster zelf aan dat zij de motieven die de beslissing onderbouwen, kent zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Dienvolgens is het eerste middel deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op van artikel 15 van de Schengen-uitvoeringsovereenkomst, van artikel 5 van de Schengengrenscore en van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, evenals een schending *“van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. e het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”* Verzoekster werpt ook een schending op van *“de bepalingen van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van de bepaalde vormen van discriminatie (antidiscriminatiewet).”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“In casu heeft verweerder een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Verweerder heeft de voorhanden zijnde gegevens incorrect beoordeeld.

Er is een duidelijke schending van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is zich ervan bewust dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001.nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 1] juni 2002. nr. 107624).

Zoals voormeld. werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 15 van de uitvoerings-overeenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG.

Artikel 5 .c van de Verordening 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt het volgende:

(...).

Artikel 15 van de Overeenkomst van Schengen van 19 juni 1990 ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst) bepaalt het volgende:

(...)

Ten eerste baseert verweerder zich in de bestreden beslissing ten onrechte op het gegeven dat verzoekster onvoldoende garantie zou geboden hebben op terugkeer om reden dat zij geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen in Thailand zou hebben geleverd.

De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 3 van de Vreemdelingenwet.

Een vreemdeling die zelf niet beschikt over voldoende persoonlijke middelen van bestaan. kan toch in de mogelijkheid gesteld worden om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die wél voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee

jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.”

Verzoekster hoefde in casu helemaal geen bewijs van ‘voldoende bestaansmiddelen in Thailand’ voor te leggen aangezien zij conform artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet beroep heeft gedaan op een garant; zijnde de heer C.A., (...).

Bij haar visumaanvraag had verzoekster een attest van tenlasteneming gevoegd. (Stukken 4-8)

Samen met dat attest van tenlasteneming had de garant bewijzen voorgelegd van een gedeelte van zijn roerend vermogen.

Zoals blijkt uit een attest van AXA Verzekeringen beschikt de garant over een roerend vermogen van minstens € 4.904.626,51. (Stuk 11)

Daarnaast beschikt de garant eveneens over een onroerend vermogen.

Verweerder kan bezwaarlijk pretenderen dat de garant niet solvabel genoeg zou zijn.

Verzoekster heeft hiermee op geldige wijze bewezen over voldoende middelen van bestaan te beschikken.

Het zal de RVV niet ontgaan dat verweerder geheel voorbij gaat aan het gegeven de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing geen enkele melding maakt van het attest van tenlasteneming.

Verweerder kan onmogelijk voorhouden dat verzoekster geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen zou hebben geleverd, terwijl dit bewijs net geleverd door het attest van tenlasteneming.

De bestreden beslissing houdt ten onrechte geen rekening met de in het administratief dossier voorhanden zijnde stukken.

Derhalve dient tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht te worden besloten

Tevens dient tot een schending van de motiveringsplicht besloten te worden aangezien in de motivering van de beslissing met geen woord wordt gerept over het in het dossier neergelegde attest van tenlasteneming.

Ten tweede houdt verweerder ten onrechte voor dat het reisdoel onduidelijk zou zijn.

Zoals voormeld. had de heer C.A., garant van verzoekster. in een schrijven dd. 28/10/2009 gericht aan de Belgische Ambassade te Bangkok, toegelicht wat het exacte reisdoel voor verzoekster is.

(Stuk 4)

Verzoekster en dhr. C. kennen elkaar al geruime tijd en hebben een hechte vriendschap opgebouwd.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte met geen woord gerept over het schrijven dd. 28/10/2009 van de garant van verzoekster (hetgeen een schending van de motiveringsplicht inhoudt).

De motivering in de bestreden beslissing is bovendien intern tegenstrijdig.

Enerzijds houdt verweerder voor dat het reisdoel ‘onduidelijk’ zou zijn ; en tegelijkertijd zet verweerder in de bestreden beslissing uiteen dat “er in het dossier sprake is van het feit dat aanvraagster gezelschap, steun en verzorging zou geven aan de garant”

Hiermee geeft verweerder zélf aan dat hij wel degelijk goed op de hoogte is van het reisdoel van verzoekster.

Ten derde schendt verweerder de bepalingen van art. 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG waar hij besluit dat de gevraagde duur van het visum (90 dagen) “overdreven lang” zou zijn.

Verweerder legt aan verzoekster klaarblijkelijk extra voorwaarden op die nergens zijn terug te vinden in de geciteerde wetsbepalingen.

Bovendien kan een dergelijke motivering onmogelijk als afdoende worden beschouwd.

Zoals voormeld. dient een discretionaire beslissing, wil zij afdoende gemotiveerd zijn, uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden.

Dit is in casu manifest niet het geval aangezien verweerder geenszins aanduidt hoe lang een “eerste bezoek in België” dan wel hoogstens zou mogen duren.

Bedraagt dit “1 dag”. “1 week”. “1 maand” etc.?

Indien er een reglementaire restrictie bestaat inzake de verblijfsduur voor personen die vanuit een derde land een eerste keer een bezoek brengen aan een Belgische onderdaan in België. dan dient ‘erweerder in de motivering van de bestreden beslissing minstens het toepasselijke wetsartikel aan te halen.

Verzoekster stelt aan verweerder de vraag of er misschien een gelijkaardige regel bestaat voor Belgische onderdanen die een eerste keer een bezoek willen brengen aan Thailand?

Bestaat er voor Belgische onderdanen óók een gelijkaardige beperking in de duur dat zij op het Thaise grondgebied mogen verblijven wanneer zij voor de eerste keer een goede vriend(-in) in dat land wensen te bezoeken?

De motivering in de bestreden beslissing is flagrant onredelijk.

Ten vierde legt verweerder bijkomende voorwaarden op dan deze die voorzien zijn in de reeds geciteerde wetsbepalingen. indien verweerder het verzoekster ten kwade duidt dat zij niet duidelijk zou hebben gemaakt welke haar band met de garant zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt nergens de toepasselijke wetsbepaling geciteerd waarin een dergelijk bewijs tussen een aanvrager en zijn garant wordt vereist.

Verweerder heeft bovendien de verkeerde conclusies getrokken uit de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

Zoals voormeld, heeft de garant op 28/10/2009 een schrijven gericht aan de Belgische Ambassade in Bangkok aan de hand waarvan wel degelijk kon worden bepaald welke hand verzoekster en haar garant met elkaar hebben. (Stuk 4)

Niets weerhield verweerder om desgewenst bijkomende inlichtingen op te vragen bij hetzij verzoekster. hetzij haar garant, naar aanleiding van de visumaanvraag.

Bij het voorbereiden van dit dossier en het nemen van een beslissing is verweerder overduidelijk slordig, minstens onzorgvuldig te werk gegaan.

Ten vijfde geeft verweerder duidelijk blijk van misplaatst misprijzen t.a.v. verzoekster en haar garant indien verweerder een probleem meent te hebben gezien in het leeftijdsverschil tussen verzoekster en de garant.

De bestreden beslissing houdt voor verzoekster een ongunstige of nadelige behandeling in die gebaseerd is op discriminerende gronden ; zijnde leeftijd.

De bestreden beslissing houdt niet alleen een schending in van de reeds geciteerde wetsbepalingen (waarin geen leeftijdsvereiste opgelegd wordt om een visum kort verblijf te verkrijgen) : maar bovendien schendt de bestreden beslissing de bepalingen van de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007.

De antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 legt een verbod van leeftijdsdiscriminatie op.

Direct of indirect onderscheid op grond van leeftijd is dan slechts toegestaan indien dit objectief wordt gerechtvaardigd door een legitiem doel, en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn.

Uit de lezing van de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 blijkt dat zowel binnen als buiten de arbeidssfeer een leeftijdsonderscheid enkel dan gerechtvaardigd zou kunnen zijn in het licht van een maatregel van positieve actie (mits voldaan is aan de wettelijke vereisten).

In de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat de gepleegde discriminatie op grond van leeftijd gerechtvaardigd zou kunnen zijn door een legitiem doel, verre van.

De bestreden beslissing is minstens kennelijk onredelijk.

Ten zesde beperkt verweerder er zich ten onrechte toe te stellen dat het geven van 'gezelschap, steun en verzorging' door verzoekster aan haar garant tijdens haar bezoek in België. niet zou kunnen aanzien worden als een 'gewoon bezoek'.

Los van het gegeven dat verweerder nalaat te verduidelijken waarom verzoekster enkel een visum kort verblijf zou kunnen krijgen bij een 'gewoon' bezoek en los van het feit dat verweerder eveneens nalaat te specificeren wat dient te worden begrepen onder 'gewoon' bezoek : wordt in de bestreden beslissing nergens gepreciseerd waarom verzoekster tijdens de duur van haar 'bezoek' in België. geen 'gezelschap, steun en verzorging' zou mogen geven aan haar beste vriend en garant de heer C.A.

Verzoekster stelt zich de vraag of er een wettelijk beletsel bestaat dat (h)echte vrienden (die op grote afstand van elkaar wonen). van tijd tot tijd elkaar bezoeken en dat zij tijdens dat bezoek elkaar liefdevol behandelen door elkaar steun, gezelschap en verzorging te geven... (?)

Het moge duidelijk zijn dat verweerder zich in de bestreden beslissing bediend heeft van onvettige motieven.

Ten zevende blijkt uit geen enkel stuk uit het administratief dossier dat verzoekster een langer verblijf in België zou beogen.

In de motivering van de bestreden beslissing verwijst verweerder alleszins NIET naar één of ander stuk in het dossier waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster een langer verblijf in België zou beogen.

Uit de lezing van de motivering in de bestreden beslissing kan NIET worden afgeleid op welk document dergelijke voorbarige en flagrant foutieve oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond.

Trouwens. de door verzoeksters garant ondertekende verbintenis tot tenlasteneming voldoet aan de voorschriften van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet.

Deze verbintenis tot tenlasteneming biedt een voldoende garantie op terugkeer.

gelet op de zware financiële verantwoordelijkheid die op de garant rust indien verzoekster na afloop van haar kort verblijf niet zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster heeft beroep gedaan op de wettelijk voorziene mogelijkheid van een garant.

De bestreden beslissing rept ten onrechte met geen woord over de verbintenis tot tenlasteneming.

Verzoekster herhaalt hierbij dat verweerder in de bestreden beslissing niet dienstig kan stellen dat er een onvoldoende garantie zou zijn op terugkeer.

Tenslotte is dit de eerste keer dat verzoekster een bezoek brengt aan haar vriend in België.

Zij heeft nooit eerder een aanvraag ingediend om een visum te verkrijgen, laat staan dat zij ooit eerder de Belgische wetgeving dan wel eerdere beslissingen van verweerder zou hebben geschonden.

Het is duidelijk dat de motivering in de bestreden beslissing van verweerder gebaseerd is op een veel te verregaande, voorbarige conclusie genomen op basis van een te summiere, onvolledige en gebrekkige motivering die vol staat met fouten waarin beweringen worden geuit die in totale tegenstrijd zijn met de werkelijkheid.

Minstens getuigt verweerder van onbehoorlijk, onzorgvuldig bestuur.

Verweerder heeft ten onrechte geenszins de nodige tijd genomen om verzoeksters situatie GRONDIG te onderzoeken. daarbij in acht nemend elke relevante informatie.

Op basis van het voorgaande staat het vast dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van de materiële motiveringplicht.

Het is overduidelijk dat verweerder in de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens minstens heeft verweerder de voorhanden zijnde feitelijke gegevens in het administratief dossier niet correct beoordeeld en / of is verweerder op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Verzoekster kan dan ook terecht de schending inroepen van de materiële motiveringsplicht."

2.11. In haar repliekmemoirie herhaalt verzoekster haar betoog ter ondersteuning van het tweede middel uit het inleidend verzoekschrift.

2.12. De beslissing werd genomen in toepassing van artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en artikel 5 van de Schengengrenscore. Artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst voorziet dat dient voldaan te zijn aan de in artikel 5 van deze Overeenkomst gestelde voorwaarden opdat kan worden overgegaan tot de afgifte van het visum. Artikel 5 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, dat ondertussen werd opgenomen in artikel 5 van de Schengengrenscore, bepaalt in punt c) het volgende: "(...)Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden: (...) c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...)")

2.13. Een vreemdeling die zelf niet beschikt over voldoende persoonlijke middelen van bestaan, kan toch in de mogelijkheid gesteld worden om het Schengengebied te betreden door een beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen."

2.14. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.15. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.16. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.17. Waar verzoekster in een eerste onderdeel van het tweede middel kritiek geeft op het motief van de bestreden beslissing dat stelt *“Betrokkene biedt onvoldoende garantie op terugkeer gezien zij geen bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen in Thailand (zonder officieel beroep)”* gaat verzoekster eraan voorbij dat de verbintenis tot tenlasteneming die haar garant, de heer C.A. heeft aangegaan, gericht is op het financieren van verzoeksters verblijf in België en haar gebeurlijke repatriëring naar haar land van herkomst bij het overschrijden van de toegestane verblijfsduur. De motivering van de bestreden beslissing verwijt verzoekster niet dat ze niet beschikt over voldoende middelen van bestaan in België, maar wel dat ze niet het bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen in Thailand. Verzoeksters kritiek heeft geen uitstaans met de voormelde motivering in de bestreden beslissing en kan haar derhalve niet aan het wankelen brengen.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.18. Waar verzoekster in een tweede onderdeel van het tweede middel kritiek uit op het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over het schrijven van 28 oktober 2009 van haar garant, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar deze kritiek reeds aan bod kwam. Waar verzoekster meent dat de motivering intern tegenstrijdig is dient de Raad op te merken dat verzoekster niet kan voorhouden onwetend te zijn over het feit dat de aanvraag van een visum kort verblijf gericht is op het doorbrengen van een korte periode in België en dat het verstrekken van gezelschap, steun en verzorging aan de garant eerder wijst op het oogmerk een langere periode te willen doorbrengen in België en dat dit gegeven samen met de andere overwegingen in de bestreden beslissing de verwerende partij op een niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie leidt dat het reisdoel onduidelijk is. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekster zelf twijfels zaait omtrent haar reisdoel door in een tweede middel van het verzoekschrift de schending op te werpen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), dat voorziet in de bescherming van het gezinsleven, en in het ondersteunend betoog gewag te maken van een *“onderlinge hechte vriendschapsband”* met haar garant.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.19. Waar verzoekster in een derde onderdeel van het tweede middel kritiek uit op het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“de gevraagde duur (90 dagen) bovendien overdreven lang is voor een eerste bezoek”* en aanvoert dat de bestreden beslissing geenszins aanduidt hoe lang een eerste bezoek in België dan wel hoogstens zou mogen duren, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar deze kritiek reeds aan bod kwam. Verzoeksters betoog aangaande de regeling voor Belgische onderdanen die Thailand willen bezoeken bestaat uit oprispingen die niet aantonen dat de voormelde motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Verder komt het de Raad voor dat het betrokken motief een overtollig motief vormt in de bestreden beslissing. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Het derde onderdeel van het tweede middel is dienvolgens ongegrond.

2.20. In een vierde onderdeel van het tweede middel uit verzoekster kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat stelt *“(…) en de precieze band tussen hen (garant en visumaanvraagster) is niet duidelijk.”* Zoals de Raad reeds eerder gesteld heeft, dienen de overwegingen van de bestreden beslissing in hun geheel gelezen te worden. De overweging *“en de precieze band tussen hen is niet duidelijk”* dient samen gelezen te worden met *“de garant is 54 jaar ouder dan betrokkene”* en deze overweging dient gesitueerd te worden in het kader van het hoofdmotief van de bestreden beslissing, namelijk het onduidelijk reisdoel, waarbij de vereiste van een reisdoel wel degelijk steun vindt in artikel 5 van de Schengengrenscore. Verzoekster kan niet voorhouden onwetend te zijn over het feit dat verweerder met de vermelde overweging kenbaar maakt dat hij twijfels heeft over de vraag of het verstrekken van steun, gezelschap en verzorging aan een 54 jaar oudere man binnen een aanvraag kort verblijf passen. De Raad herhaalt dat verzoekster hieromtrent zelf twijfels zaait door in een tweede middel van het verzoekschrift de schending van artikel 8 EVRM op te werpen en in het ondersteunend betoog gewag te maken van een *“onderlinge hechte vriendschapsband”* met haar garant.

Het vierde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.21. In een vijfde onderdeel van het tweede middel uit verzoekster kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat stelt *“de garant is 54 jaar ouder dan betrokkene (...)”*. De Raad herhaalt dat de overwegingen van de bestreden beslissing in hun geheel gelezen dienen te worden. De overweging *“de garant is 54 jaar ouder dan betrokkene”* dient samen gelezen te worden met *“en de precieze band tussen hen is niet duidelijk”* en deze overweging dient gesitueerd te worden in het kader van het hoofdmotief van de bestreden beslissing, namelijk het onduidelijk reisdoel, waarbij de vereiste van een reisdoel wel degelijk steun vindt in artikel 5 van de Schengengrenscore. Verzoekster leest in de gewraakte motivering van de bestreden beslissing een misplaatst misprijzen voor het vastgestelde leeftijdsverschil doch dit vindt geen steun in de geviseerde motivering. Waar verzoekster een schending opwerpt van de antidiscriminatiewet dient de Raad op te werpen dat verzoekster nalaat aan te duiden welke bepalingen van voormelde wet geschonden zijn. Het komt de Raad niet toe dit gaan afleiden uit het betoog van verzoekster. Op dit vlak acht de Raad het vijfde onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

Het vijfde onderdeel van het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.22. In een zesde onderdeel van het tweede middel uit verzoekster kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat stelt *“Bovendien is er in het dossier sprake van het feit dat aanvraagster gezelschap, steun en verzorging zou geven aan de garant; dit kan niet worden beschouwd als een gewoon bezoek en doet ook vermoeden dat mogelijk een langer verblijf in België wordt beoogd.”*

2.23. Waar verzoekster stelt *“Los van het gegeven dat verweerder nalaat te verduidelijken waarom verzoekster enkel een visum kort verblijf zou kunnen krijgen bij een ‘gewoon’ bezoek en los van het feit dat verweerder eveneens nalaat te specificeren wat dient te worden begrepen onder ‘gewoon’ bezoek :wordt in de bestreden beslissing nergens gepreciseerd waarom verzoekster tijdens de duur van haar ‘bezoek’ in België. geen ‘gezelschap. steun en verzorging’ zou mogen geven aan haar beste vriend en garant de heer C.A. Verzoekster stelt zich de vraag of er een wettelijk beletsel bestaat dat (h)echte vrienden (die op grote afstand van elkaar wonen). van tijd tot tijd elkaar bezoeken en dat zij tijdens dat bezoek elkaar liefdevol behandelen door elkaar steun. gezelschap en verzorging te geven... (?)”* herhaalt de Raad dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” dient te vermelden of “algemene uitleg” dient te verstrekken aangaande de voorwaarden waaronder een visum wel kan verstrekt worden. Verzoeksters verdere oprispingen tonen niet aan dat de voormelde motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Het zesde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.24. Waar verzoekster in het zevende onderdeel van het middel opnieuw verwijst naar de verbintenis tot tenlasteneming die voorgelegd werd ter ondersteuning van de visumaanvraag herhaalt de Raad dat dit geen dienstig argument is in onderhavige betwisting aangezien de bestreden beslissing verzoekster niet verwijt niet te beschikken over voldoende bestaansmiddelen in België. Met haar opmerking dat het de eerste keer is dat ze een bezoek brengt aan haar vriend in België, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Waar verzoekster ten slotte kritiek uit op het feit dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid op welk document de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aantoon op grond van welke bepaling het de gemachtigde van de staatssecretaris slechts toegestaan is een visum kort verblijf te weigeren op grond van een document waaruit kan afgeleid worden dat de visumaanvrager een lang verblijf in België beoogt en niet op grond van een geheel van vermoedens die gebaseerd zijn op gegevens en documenten die zich bevinden in het administratief dossier.

Het zevende onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Concluderend kan gesteld worden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat ze een hoofdmotief bevat, namelijk het onduidelijk reisdoel en dat dit steunt op diverse overwegingen die samen dienen gelezen te worden. Verzoekster uit kritiek op elke afzonderlijke overweging maar deze kritiek, die voorbijgaat aan het geheel van overwegingen dat de bestreden beslissing schraagt, kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De stukken gevoegd bij het verzoekschrift die grotendeels stukken betreffen uit het visumdossier of die geen uitstaans hebben met het kernpunt van de betwisting, kunnen geen afbreuk doen aan het voormelde.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.25. In een derde middel werpt verzoekster een schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dit artikel waarborgt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privé-leven en bepaalt het volgende:

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven Art. 8

- 1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht. dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Met haar garant de heer C.A. heeft verzoekster een onderlinge hechte vriendschapsband.

Beiden verlangen er naar om elkaar opnieuw te kunnen ontmoeten, deze keer in het thuisland van verzoeksters garant.

Tot heden vonden de ontmoetingen steeds plaats in Thailand.

Artikel 8 E.V.R.M. is een bepaling van openbare orde en vindt rechtstreeks toepassing in het intern Belgisch recht,

Verzoekster vraagt dat er met haar privéleven rekening wordt gehouden.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf dd. 11/11/2009 te worden vernietigd.”

2.26. In haar repliekmemoirie herhaalt verzoekster haar betoog ter ondersteuning van het derde middel uit het inleidend verzoekschrift.

2.27. Verzoekster toont niet in concreto en in specie aan dat zij een gezinsleven leidt met haar garant dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Verzoekster, die zich in Thailand bevindt, toont evenmin aan dat zij in België een privéleven leidt dat onder de toepassing valt van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing laat verzoeksters privéleven in Thailand ongemoeid.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Het derde middel is ongegrond.

2.28. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA